

HOMILIE 32e ZONDAG DOOR HET JAAR C - WILLIBRORDZONDAG 2010

In het jaar 690 heeft Willibrord bij Katwijk voet aan wal gezet, samen met zijn gezellen. Waren het avonturiers? Natuurlijk, anders zouden zij een dergelijke overtocht vanuit Ierland nooit hebben aangedurfd. Ze zouden zich nooit hebben durven te begeven in het gebied van dat primitieve volk van de Friezen. Maar het is ook het teken van een kerk die gelooft in haar van Jezus ontvangen boodschap. In navolging van Willibrord zijn eeuwen later ook vanuit ons land zoveel missionarissen m/v uitgetrokken naar onbekende landen in verre continenten, niet wetende wat hen daar te wachten zou staan. Natuurlijk waren ook zij avonturiers. Maar deze eigenschap maakte het hen mogelijk om de veilige thuishaven te verlaten, omdat een heilige ijver hen voortbewoog om Jezus Christus en zijn Blijde Boodschap te verkondigen. Maar meer dan avonturiers voelden zij zich missionarissen. Willibrord kwam als missionaris naar ons toe. Missionarissen worden vaak omschreven als mensen met een missie. Ze zijn vervuld van een heilige ijver en gaan ergens voor. Ze laten zich niet bang maken. Toen niet en nu niet. Ze zetten hun eigen belangen aan de kant.

Tegenwoordig bereidt een missionaris zich uitgebreid voor op zijn uitzending. Hij verdiept hij zich in de aard van het volk. Hij bestudeert hun taal, gebruiken en gewoonten en luistert naar de raad van de teruggekeerde missionarissen. In de dagen van Willibrord was dat wel anders. Toen stond alles onder het motto: "We zien wel en God is met ons." Een sprong in het duister dus.

Waarom heeft Willibrord de oversteek gewaagd? Het zijn de woorden van de Heer uit het evangelie van vandaag die Hem geraakt hebben: "Gaat uit over de hele wereld en verkondigt het evangelie aan heel de schepping. Wie gelooft en gedoopt is zal gered worden, maar wie niet gelooft zal veroordeeld worden." Willibrord gelooft in Jezus als de Verlosser voor alle volkeren. Hij gelooft, dat God de mensheid heeft opgezocht om hen nabij te zijn. Hij gelooft, dat God nog steeds mensen uitzendt zoals eens de apostelen werden uitgezonden. Hij gelooft, dat Gods liefde er is voor alle mensen. Hij werkt met mensen. Hij roept en brengt mensen in beweging tot getuigenis. Een heilige onrust leeft in Willibrord en zijn medebroeders.

We weten allen, dat wij over belangrijk en goed nieuws maar moeilijk kunnen zwijgen. Wij willen anderen in onze vreugde laten delen. En ook goede raad willen wij graag aan anderen kwijt. Ook ons heilig geloof willen wij met anderen delen. Zo voelde Willibrord een heilig vuur om de mensen aan de overkant van de Noordzee kennis te laten maken met de persoon van Jezus en zijn Blijde Boodschap. Daarom ging hij het avontuur aan, opdat ook de mensen van onze streken zouden weten van de God van liefde. Natuurlijk was Willibrord en zijn boodschap vreemd voor hen. Misschien hebben ze zich bedreigd gevoeld, maar het evangelie moet ook velen van deze mensen als muziek in de oren geklonken hebben. Natuurlijk hadden zij hun goden: Wodan en Donar. Maar de mensen leefden in een voortdurende angst voor hen. Het waren angstaanjagende goden die als heersers werden voorgesteld. Willibrord mag hen daarentegen een dienende God van liefde verkondigen, die iets met mensen heeft en hen de weg naar het eeuwige geluk wil wijzen. Willibrord mag hen vertellen van Jezus die doven liet horen en blinden liet zien. Hij mag hen vertellen van Jezus die binnenging bij Zachaeus en bij Maria Magdalena. Hij mag hen vertellen dat Jezus het hoogste offer heeft gebracht voor ons, de prijs van zijn eigen leven aan het kruis. Hij mag hen vertellen van Jezus' opstanding uit de dood. Willibrord mag vertellen, dat in Jezus God in ons midden is gekomen om redding te

brengen en om vergeving te schenken. Willibrord maakte hen duidelijk, dat het gaat om een God van liefde en om een evangelie van liefde.

Willibrord heeft niet voor dovemansoren gepreekt. Sinds zijn prediking heeft het geloof in Jezus Christus in veler harten geleefd. Ons land is sindsdien een christelijk land geworden. Van zuid naar noord, van west naar oost zijn overal gebedshuizen, kerken, gebouwd, waar Gods woord weerklonk en de heilige Sacramenten werden gevierd.

Wij weten hoe in de eerste helft van de vorige eeuw de kerk zelfs grote bloei heeft gekend. Vanaf de jaren zestig is er de secularisatie. Mensen gaan hun eigen weg. Een samenleving ontstaat die van God los is.

Verder hebben wij vooral in het laatste jaar moeten ontdekken, dat kerkmensen ook maar gewone mensen blijven met hun zonden en fouten. Te zeer hebben sommigen zich in het verleden tot zelfvoldaanheid laten verleiden. Het is nu zaak de feiten onder ogen te zien en te leren dat zelfvoldaanheid tot verval leidt. Niet anders dan in nederigheid moeten wij ons geloof belijden. Onze geloofsbeleving moet oprecht en eerlijk zijn. Moge Gods Geest de Kerk van Nederland de weg wijze naar de toekomst. Amen.